

ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΑΣ Ο ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΩΔΩΡΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗ

Του Θανάση Μουσόπουλου

Ένας σημαντικός εκπρόσωπος της γενιάς του Τριάντα, ο Γιώργος Θεοτόκας, σε ένα δοκίμιο του παρατηρεί ότι ο συγγραφέας «Κατέχεται ξαφνικά από ορισμένα πρόσωπα [...] πρόσωπα που σχηματίζονται μέσα του, αυθόρμητα [...] Τα πρόσωπα αυτά πρέπει να βγουν στο φως, να ζήσουν [...] Τούτο το κατορθώνουν μόνο μέσα σ' ένα λογοτεχνικό έργο, που τα προβάλλει στον εξωτερικό κόσμο και ελευθερώνει έτσι το συγγραφέα από το βάρος τους» («Απαντήσεις σε δύο ερωτήματα - Γιατί γράφετε;» 1958, στο βιβλίο του «Πνευματική Πορεία», 1994, σελ. 297).

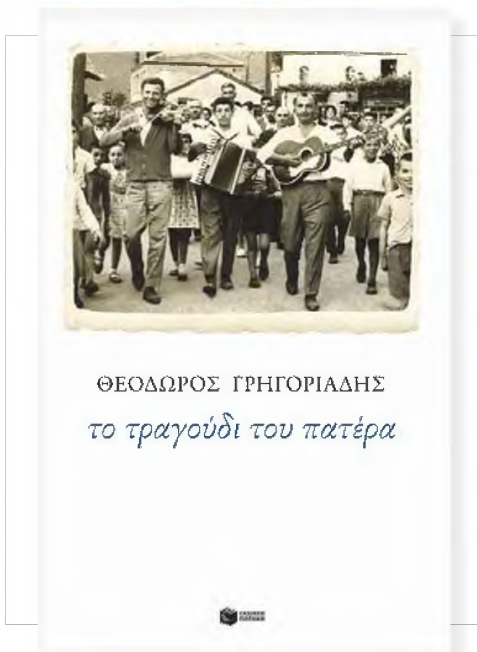
Διαβάζοντας τα πολλά και ωραία πεζογραφήματα του Θεόδωρου Γρηγοριάδη, αναλογίστηκα όλα τα πρόσωπα που γέννησε ο συγγραφέας, τι πίεση τράβηξε. Σκέφτηκα όμως ότι η ποίηση ήταν μια από τις αγάπες του νεαρού λογοτέχνη. Στη σειρά των κειμένων μου, μάλιστα, για τη λογοτεχνία της Καβάλας παρουσίασα τον τόμο «ΚΑΒΑΛΙΩΤΕΣ ΠΟΙΗΤΕΣ», Ανθολόγηση Διαμ. Αζιώτη, 1983. Ανάμεσα στους άλλους περιλαμβάνεται και ο Θεόδωρος Γρηγοριάδης (Παλιοχώρι Παγγαίου 1956 -). Λίγοι στίχοι του από τον τόμο:

«Δώδεκα μέρες χτυπάμε τις πόρτες / και σβήνουνε τα χαμόγελα / δεν είμαστε ζητιάνοι εμείς ούτε πλάσιέ / είμαστε σαν περιπατούντες επί κυμάτων / μέρες πολλές.»

Για την πεζογραφία του μίλησα σε προηγούμενα γραπτά μου. Στο κείμενο αυτό επιθυμώ να παρουσιάσω την ποίησή του. Εκτός από τον τόμο που ανέφερα, ποιήματά του βρήκα στο διαδικτυο, στη σελίδα «Θεόδωρος Γρηγοριάδης - Ποιήματα», αυτή είναι η πηγή μου.

Σε μια πρόσφατη συνέντευξή του στον Γιάννη Πανταζόπουλο (22.2.2020) με αφορμή το βιβλίο του «Το τραγούδι του πατέρα», ο Γρηγοριάδης είναι πολύ αποκαλυπτικός και ειλικρινής. Στην ερώτηση: «Γράφετε για εσάς από εσωτερική ανάγκη ή για τους αναγνώστες;», απαντά:

«Και για τα δύο. Ξεκίνησα να γράφω ημερολόγιο δεκαεσσάρων ετών και μετά μικρές ιστορίες. Το υλικό μου σε χειρόγραφα σημειωματάρια είναι τερά-

Διαβάζοντας τα πολλά και ωραία πεζογραφήματα του Θεόδωρου Γρηγοριάδη, αναλογίστηκα όλα τα πρόσωπα που γέννησε ο συγγραφέας, τι πίεση τράβηξε. Σκέφτηκα όμως ότι η ποίηση ήταν μια από τις αγάπες του νεαρού λογοτέχνη. Στη σειρά των κειμένων μου, μάλιστα, για τη λογοτεχνία της Καβάλας παρουσίασα τον τόμο «ΚΑΒΑΛΙΩΤΕΣ ΠΟΙΗΤΕΣ», Ανθολόγηση Διαμ. Αζιώτη, 1983. Ανάμεσα στους άλλους περιλαμβάνεται και ο Θεόδωρος Γρηγοριάδης (Παλιοχώρι Παγγαίου 1956 -)

*λεωφορείον
με γεύσεις εμετού από πρωινά /
ροφήματα και βουτηγμένα /
ειδικά στο πρακτορείο
Ευρωτανίας / ή Κομοτηνής /
σαν περιφέρσαι / μου
αδειάζεις τα μάτια / μου στερείς
τα τοπία*

Η ευαισθησία του δημιουργού έχει την τάση να εκφράζεται σύγνοτομα:

*αμών αυτά τα ντέρτια / αυτά τα
κουνήματα
Ρόζα Εσκενάζυ / Roxy Music*

Το 1979, στην ομάδα «Σύντομα ποιήματα», η τάση για ολιγόστιχα ποιήματα παγιώνεται.

*τηλέρωτας
εγώ εδώ / εσύ εκεί
σχέδιο για μια αγάπη και
αναχώρηση
υγρασία-λιτανεία της
βροχής*

Και φτάνουμε στο 1987, στη σειρά ποιημάτων «Μαθήματα Ιστορίας», τόπος γραφής Ξάνθη. Παράθετώ δύο δείγματα:

*Μάθημα Ιστορίας - Δεύτερο
Στη μάχη του Σιτοχωρίου / οι
εχθρικές δυνάμεις
αποβιβάσθηκαν / σε μέρη όπου
οι ηδόνες οδοφράγματα
είχανε στήσει και οι πολεμιστές /
-κορμιά δοσμένα, λεία και
λάφυρα - / με σαλπικτικές
σοδομιστές και
σασιστές συνεπλάκησαν.
Αυτήν την μάχη λογόκριναν /
ακαδημαϊκοί πατέρες
μην τάχα τα καλά μας δεν
φορέσαμε / σ' εκείνη θα την
μάχη
που κερδισμένοι άνδρες /
βγήκαμε.*

*Παράβαση
Ο καρνάβαλος θα τελειώσει /
ανάμεσα σε νέον μαγαζιά
και αγροτικές λιτανείες. / Στο τέλος
της πομπής
αφήστε με / να σέρνω / τα /
πόδια μου
αφήστε με / τα πάθη μου /
ενώπιόν σας
να εκθέσω.*

(Σε επόμενο κείμενο θα παρουσιάσω πεζά κείμενα του Θ. Γρηγοριάδη).

ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΞΑΝΘΗ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2021